

Zuzana Maléřová

fotografie Vlado Bohdan

Příběhy z tribuny

Nakladatelství
ČS

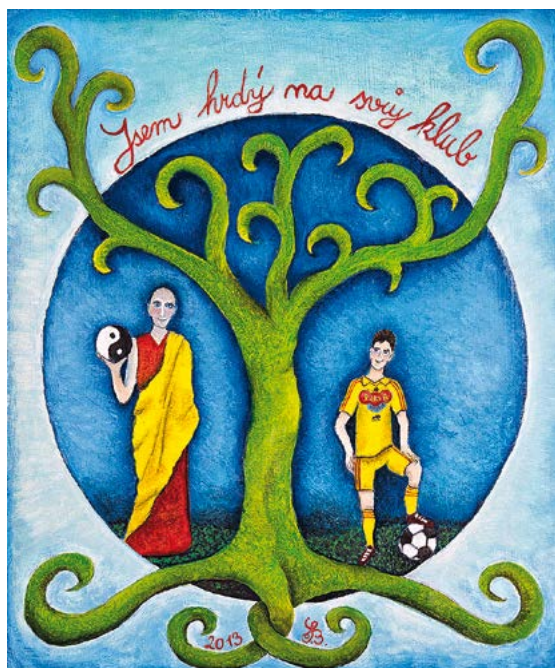

Zuzana Maléřová

Příběhy z tribuny

fotografie Vlado Bohdan

© Zuzana Maléřová, 2013

Photographs © Vlado Bohdan, 2013

Postface © Milan Švihálek, 2013

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2013

Cover & Layout © Filip Skalák, 2013

© Nakladatelství ČAS, 2013

ISBN 978-80-7475-007-6

Zuzana Maléřová

Příběhy z tribuny

fotografie Vlado Bohdan

Bajka na úvod

Stoupám dlouhými schody na fotbalový stadion Dukly Praha. Je mi dvacet let a píšu svou knižní prvotinu. Život je kulatý. U vstupní brány na mne čeká brankář Dukly, reprezentant Petr Kostelník, který je jedním z aktérů knihy. Přivítáme se, zaslechnu vtipné poznámky spoluhráčů, na které nereaguju. Jsem zvyklá, odchovaná ostravským Baníkem. Přesto se přistihnu, že chvílemi zadržuju smích. „Slečno, přijďte zase, budeme se těšit na vaše krásné - pauza - oči.“ Pochopila jsem, že popichují spíš Kostu než mne. Tak si pamatuju naše první setkání. Petr však tvrdí, že úplně poprvé jsme se viděli právě na Bazalech. Ví přesně datum i výsledek zápasu, ba i střelce gólů. A už tam prý kluci měli řeči. Stali jsme se partou na mnoho let. Až mne profese a muž fotograf odvedli do jiného světa. V tom sportovním jsem vyrostla, umělecký jsem si zvolila. Po dceři Alžbětě se nám však narodil syn Jeroným. Svým nezlomným rozhodnutím, že bude hrát fotbal, ve mně rozdělené světy spojil. Konečně jsem celá. A obloukem mnoha let znovu stoupám dlouhými schody na Julisku. Když projdu bránou, u které kdysi čekal Kostů, zmocní se mě zvláštní nostalgie. Dívám se z tribuny do otevřené krajiny. Začínám chápat, proč jsem naše ostravské setkání vytěsnila. Překryl ho tenhle výhled. Z žádné fotbalové tribuny není vidět do takové dálky jako z této. Jen z mých valašských kopců. Jeroným o mé duklácké minulosti nemá tušení a důvodem, proč klepeme na dveře právě tohoto klubu, není minulost, ale současnost. Setkání s Janem Suchopárkem nás utvrzuje v tom, co jsme už z mnoha úst slyšeli. Že sportovní filozofie nového vedení klubu je ojedinělá a celá koncepce je podmíněna etikou a lidskou kvalitou. První, co mě oslovuje při vstupu do hlavní budovy, je fotografie tibetských mnichů. Stojí na stadionu a doslova s ním ladí. Jejich oděv má stejnou barvu „dresu“ jako hráči Dukly. Žlutá a vínově červená. Pomoc Tibetu a Nepálu tady neplní funkci charity pro zviditelnění, je to způsob myšlení. A svým způsobem i trénování. Usedám vedle šéfa mládeže Dukly Petra Fišara. Dívá se mi do očí, usmívá se a nespěchá. Dávám mu přezdívkou „Slunce v duši“, i když mu říkají jednoduše „Fiška“. Vstupní pohovor do vrcholového fotbalového klubu vypadá spíš jako společné pojmenování životních hodnot, usilování, vydání se na cestu. Poznej sám sebe, překonej sám sebe, ať pochopíš, kam vedou tvé kroky. Ty jeho vyšlapaly stopy po stejných valašských kotárech jako ty moje. Nikdy je nezametl vítr,

stále se k nim vrací. Je poutník. K životu mu stačí velmi málo. Vše podstatné nosí v sobě. A v malém batůžku knihu. Třeba o Rytíři v rezavém brnění. Ctnostný rytíř, hrdina a zachránce, pádící na svém koni od jedné bitvy k druhé, si najednou uvědomí, že se stal vězněm svého brnění. Brání mu v životě, v doteku s nejbližšími i se sebou samým. Plný bezradnosti se vydá na výpravu dosud zcela neznámou. Za hledáním vlastního já, za sebepoznáním. Jak by řekl Merlin, „jede objevit pravdu mocnější než meč“. Petr Fišar nevede své svěřence, aby se ukryli do brnění a byli nezranitelní a zdánlivě silní. Usiluje však o to, aby pevnost, odolnost a pravou sílu budovali sami v sobě. „Odraž tu bolest,“ slyšela jsem ho jednou říkat jeho svěřencům. Neběhají udřeně kilometry k získání kondice. Vystavuje je prožitkům a zážitkům, které jsou ve výsledku fyzicky i psychicky často ještě náročnější. Ale mají nadstavbu. Přenocuj v lese, v zimě spi v iglú, přežij v přírodě. Dívám se na nástěnku vedle jeho psacího stolu a tajně si čtu indiánskou bajku, kterou tam má připnutou. Pak ho žádám, aby mi ji dal, ani nevím přesně proč.

V tuto chvíli vlastně začaly vznikat Příběhy z tribuny. Žili jsme s naším ročníkem 2000 a trenérem Žipajem opravdu mnohobarevný čas. Právě jsem napsala knihu Proč kluci milují fotbal a na přání trenéra se hráči účastnili všech akcí, které byly s knihou spojené. Když mě tedy generální ředitel Dukly Michal Šrámek vyzval vlídně a laskavě ke spolupráci, měla jsem už na základě předešlých zkušeností nápad v hlavě. Připravit specifický pořad pro tyhle talentované a bystré kluky, ve kterém jim významní sportovci a umělci budou vyprávět své příběhy. Ale budou je vyprávět naprosto otevřeně, důvěrně, budou putovat svými životy plnými chyb a selhání, strachu a nejistoty, aby našli statečnost, obětavost a „pravdu silnější než meč“. Tak se scházeli indiáni u ohně. Tak se jejich děti „vyučovaly“. Každý večer naslouchaly vyprávěním těch nejzkušenějších z kmene. Číst se učili z lidské duše a jejich prvním učitelem bylo srdce. Nastala zásadní otázka. Kde se mohou taková setkání odehrávat? Můj pohled i pohled Petra Fišara se okamžitě otočil k tribuně. Pod její střechou jsem viděla prosklené prostory. „Co to je?“ zeptala jsem se. Michal Šrámek vzal svazek klíčů a společně jsme se všichni tři vydali „k nebi“. Místnost byla zcela prázdná, ale bylo jasné, že tady může „slétnout génius, aby hovořil s člověkem“. Kluci, zvyklí na neustálou aktivitu a pohyb, naslouchali v naprostém tichu dvě hodiny hovorům dospělých. Z dětství si pamatuju, že nejvíc jsem napínala uši, když návštěva nebo rodiče ztišili hlasy, protože si říkali něco, co by ještě děti neměly zaslechnout. Na tribuně jsme se rozhodli, že není nic, co by kluci neměli slyšet. Tak jsme jim vyprávěli o zrození stejně jako o smrti, o citu stejně jako o násilí, o lásce stejně jako o rozvodu,

o věrnosti stejně jako o zradě. Ale především o schopnosti usebrat se, jít dál. Občas jsem v očích kluků zahlédla nevěřící úžas, jindy pochopení a přikývnutí „ano, to znám z domova taky“, někdy zase smích nebo dojetí či nesouhlas s krutostí a zlobou. Ale vždy jsme zjistili své city a prožívali pocit sblížení. Tolik chlapů se slzami v očích na pár metrech čtverečních už asi neuvidím. Začala jsem psát. Na každé tribuně četl herecký host ještě příběh navíc. Uvědomovala jsem si hloubku našich zpovědí, mnozí z hostů se vraceli k vypjatým okamžikům svého života nejen v paměti, ale i v pocitu. Vzpomínám si, jak se Patrik Gedeon na pár vteřin odmlčel a já viděla v jeho očích, že zase stojí jako malý kluk v předsíni a marně se snaží bránit svou maminku před opilým otcem. Požádala jsem Martu Kubišovou, aby zazpívala Modlitbu pro Martu. Naši rodiče při ní plakali, když v roce 1968 vjely do jejich životů ruské tanky. Naše generace ji přijala jako hymnu svobody, když po roce 1989 tanky konečně odjely. Chtěla jsem, aby i naše děti jednou mohly říct: „Byli jsme u toho, když Marta Kubišová zpívala Modlitbu. Bylo to na Julisce a zpívala ji jenom pro nás.“ Někteří kluci ji slyšeli poprvé, ale někteří, stejně jako jejich rodiče, se přidali a zpívali s ní. Venku už se setmělo, byla zima a tribunou se neslo: „Ať mír dál zůstává s touto krajinou, zloba, strach a zášť, ty ať pominou.“ Když jsem se zeptala Barbory Srncové, jestli by namalovala pro kluky z Dukly obrázek a přinesla ho na tribunu, souhlasila. Domluvily jsme se na malé kresbě fotbalisty. Ale čím déle jsme spolu o Příbězích mluvily, tím hlouběji se Bára obrázkem zabývala. Věnovala mu hodiny a na tribunu přinesla krásný olej s nápisem Jsem hrdý na svůj klub. Jeho zvětšenina zdobí vstupní prostory stadionu a každý z kluků si jeho reprodukcí odnesl domů. Táňa Fischerová řekla po Tribuně: „Bylo to silné. Uvědomila jsem si, že takhle lidé běžně nemluví.“ Četla příběh o Jaroslavu Žipajovi, se kterým se kluci po dvou letech loučili. Chodili si s ním jeden po druhém plácnout, poprvé ho viděli plakat, dojetí až bolelo. Alžběta, která některým klukům zpívala na dobrou noc už u jejich postýlek, měla pocit, že tentokrát nevydá ani tón. Nakonec statečně zazpívala o tom, jak padá obloha, hrdlo stažené, abychom se my ostatní nadechli. Za okny tribuny poletovalo listí stejně jako sníh, Vánoce vystřídaly Velikonoce, tmu a šero přemohlo jarní slunce. Jen na stole svítilo stále stejné zelené světlo. Na první tribunu přinesl starožitnou lampu Petr Fišar. Sám pak musel odjet za svojí těžce nemocnou babičkou. Když ten večer Naďa Konvalinková vyprávěla, jak se postarala o svoji babičku až do úplného rozloučení, jak si ji sama učesala a umyla, řekla jsem klukům, proč musel Petr odjet. A za jeho babičku, co rozdávala bonbony dětem z celé ulice, jsme na tribuně zapálili svíčku. Když ho pak Jeroným potkal na hřišti, řekl mi: „Fiškova

babička už umřela.“ „On ti to říkal?“ „Ne, ale myslím si to. Viděl jsem to v jeho očích.“ Měl pravdu. Už když jsme jí zapalovali svíčku, bylo to pro klid duše.

Předkládám vám Příběhy z tribuny, které vznikly kvůli dětem, i když pro děti napsané nejsou. Mnohému nemohou rozumět, ale citem vnímají všechno. A jednou, snad, až přijde těžká chvíle, a ta přijde vždycky, ozve se v nich někde zasutá vzpomínka a pomůže jim správně se rozhodnout. Když jsem byla malá, dozvěděla jsem se, proč je mezi mnou a starším bratrem velký věkový rozdíl. Rodičům se narodil ještě druhý chlapec, ale nebylo mu dáno pobýt na tomto světě. Kdyby nezemřel, já bych se nenarodila. Jsem dítě „náhradník“, ale také dítě „štěstí“, které zmírnilo bolest rodičů ze ztráty. Určitě by byl fotbalista a kopali by si s bráchou. Kde bych byla já, nevím. Ale snažím se svůj život si zasloužit. Pozoruju kluky na hřišti a často nad nimi přemýšlím. Prohlížím si jejich tváře a oči. V každém z nich vidím kousek svého nepoznaného bratra. A už vím, proč jsem chtěla tu indiánskou bajku od Petra Fišara.

Starý indián kmene Čerokí vypráví svému vnukovi o životě: „V mém nitru probíhá zápas. Je to strašný zápas mezi dvěma vlky. Jeden je špatný - je to vztek, závist, žárlivost, sobectví, hrubost, nenávisť, faleš, namyšlenost a ego. Ten druhý je dobrý. Je to pokoj, láska, naděje, vyrovnanost, skromnost, laskavost, empatie, štědrost, věrnost, soucit a důvěra. Stejný zápas probíhá uvnitř tebe a také uvnitř každého člověka.“ Vnuk se zamyslel a po chvíli se zeptal: „A který vlk vyhraje?“ Starý indián odpověděl: „Ten, kterého krmiš.“

Dva životy Petra Kostelníka

Do léčebny dorazil z posledních sil, ale z vlastní vůle. Tušil, že stojí na hranici mezi životem a smrtí. Dlouho si nalhával, že má svůj život pod kontrolou. Ale alkohol je ďábel. Nikdy nekupuje jen půlku duše. Vzal mu poslední zbytky sil. Bylo mu všechno jedno. Umřela v něm touha patnáctiletého kluka, který chtěl hrát fotbal a žít hezký život. Neviděl před sebou žádné světýlko, jen se nebezpečně přiblížilo to z věčnosti. Začátek léčby byl drsný. V epileptickém záchvatu, přivázaný k posteli, trhal popruhy. Bolelo to. A pokud mu v hlavě proběhl nějaký zápas, tak ten nejnešťastnější. Boj o postup v poháru UEFA proti Realu San Sebastian. Dukla v odvetě vedla pár minut před koncem 3:1 a zdálo se, že má zápas pod kontrolou. Tento výsledek ji posouval do dalšího kola. Nesměla už ale dostat gól. Soupeř rozehráł útok po pravém křídle. Centr po zemi mířil na přední tyč, pro brankáře rutinní záležitost. Dodnes neví, co se stalo. Byl soustředěný, situaci nepodcenil, ale podklouzl a míč se dostal k zadní tyči, kde ho soupeř jen dotukl do prázdné brány. Nemohl tomu uvěřit. Realu, který byl již smířený s vyřazením, nabídl postup na stříbrném podnose. V kabině nikdo neřekl ani slovo, ale on cítil, na co celá šatna myslí. Sebevědomí na nule, další zápas nervy na pochodu. Dodnes tu chvíli nosí v sobě. Když největší bolest na lůžku utichla, vzdálil se i tenhle zlý fotbalový sen. Po dvou měsících léčby se ocitá v jiném, vlídném pokoji. Je plný světla, protože jeho mozek už zase světlo vidí. Podruhé se narodil. A rozhodl se udělat v sobě čisto. V té bílé barvě nevinnosti vzpomínal na své dětství. Na rodiče, na brněnský dvorek, kde poprvé kopal se staršími kluky do mičudy a už tehdy se stavěl do brány. Vyrůstal s nevlastním bratrem Jurou, o třináct let starším. Měli společného tátu, ale každý jinou mámu. Kostův táta byl o šestnáct let starší než maminka. Bral si ji jako osmnáctiletou dívku. A ona se v tom mladičkém věku ujala jeho dvanáctiletého syna z prvního manželství. Ve dvaadvaceti se jí narodil Košťá. Hodný, slušný, správný kluk, šikovný na sporty. V ulici byl mezi dospělými oblíbený. Když rozbil okno, neutekl jako ostatní kluci, ale šel, zazvonil u bytu paní Hrabánkové a přiznal se. Dodnes si pamatuje, že zaplatil třicet korun. Rád si s lidmi povídal, ale povahou byl spíš vážnější. Otec byl v rodině dominantní a brácha od něj schytl nespočet výprasků. Zato na Petra nikdy nevztáhl ruku, nikdy se k němu nechoval hrubě ani nadřazeně. Oba bráchové si tátův rozdílný přístup ke každému z nich uvědomovali, ale dodnes nepochopili, co bylo

jeho příčinou. Jura však nežárlil ani vůči Petrovi nezneužíval převahy staršího a silnějšího. Spíš byl jeho ochráncem, který mu na ulici pomáhal získat si respekt. A tak Košta, byť vyrůstal mezi dvěma silnými muži, nepoznal na vlastní kůži ani mužskou aroganci, ani násilí. Až později ho v životě napadlo, že nebyl připraven na agresi. Stále se učí čelit prostředí, ve kterém na něj lidé nejsou hodní.

Už jako malý kluk si uvědomoval, že mámu drtí tátova převaha věkového rozdílu. Byl nekompromisní, deptal ji svou zkušeností a ona se ve svém mládí neuměla bránit. Své neshody se snažili tajit, ale on tušil, že je zle. Bylo mu to líto. Rodiče se rozvedli, když mu bylo patnáct, ale dál žili ve společném bytě, protože ani jeden neměl kam jít. Z dusna domova se snažil mizet, jak jen to šlo. Nejvíc mu pomáhal sport. V deseti letech se zúčastnil náboru Zbrojovky Brno. V pondělí byl vybrán, v sobotu už chytal. A jak to tenkrát chodilo, rovnou na velkém hřišti, na škváře a ve velké bráně. Byl hrozně malý a v brance se cítil ztracený. Ale už tehdy si říkal, že branka bude jeho kamarád. Jeho výška ho dlouho limitovala, byl nešťastný, bál se, že bude po babičce, která byla maličká. Až v dorostu vyrostl patnáct centimetrů za jeden rok. A mezi staršími kluky na Zbrojovce se začalo říkat, že mají brankáře, jakého tu ještě neměli. V osmnácti letech nastoupil ke svému prvnímu ligovému startu. Svůj první zápas chytal proti Dukle Praha, v jejímž dresu hrál jeho budoucí velký kamarád Pavel Karoch. Gól mu nedal, Zbrojovka vyhrála, ale Dukla se stala Koštovým osudem. Svět velkého fotbalu a život mezi reprezentanty si osahal už v Brně. Byl tak předpřipraven na vstup do Dukly, do jedné z nejslavnějších kabin v české lize. Legendární brankář Ivo Viktor tehdy napsal dopis jeho tatínkovi. Ten dopis byl psaný rukou, krásným písmem a byl celý o Koštových kvalitách a předpokladech. Přímý útok na srdce. Vždyť Ivo Viktor byl jeho vzorem. Košta přerušil studia na Vysoké škole pedagogické a odešel do Prahy. V devatenácti letech byl v reprezentaci. Po roce v Dukle získal ocenění Nováček roku a v anketě Fotbalista roku se umístil na devátém místě. Čekaly ho vítězné poháry i mistrovský titul a velké zápasy v pohárech mezinárodních. V Dukle prožil nejkrásnější roky života. Tady potkal svoji ženu, tady oslavil narození obou svých dětí. Odchod z Dukly byl složitý a rozporuplný. Odešel v nejisté době, kdy nikdo nevěděl, jestli klub bude existovat, nebo ne. Vlastně jej v těžké chvíli opustil. Po Blšanech prožil ještě necelé tři roky v jedné z nejsilnějších sestav Sparty – s Nedvědem, Sieglem, Koubou, Frýdkem a dalšími, odešel chytat do Guatemaly a po návratu a podivné smlouvě v Plzni přišel konec. Bylo mu třicet sedm let. Nevěděl, co bude dál. Strašná nejistota. Vysokou školu nedostudoval, jako reprezentantovi se mu zdálo nedůstojné roznášet pivo u Tygra. Své ego neukočíroval. Nejzásadnější však byla ztráta každodenního rytmu. Neuměl

se orientovat v normálním životě. Nastalo prázdno. A narazil na nepřátelství i podceňování. Když bylo zle, zašel na pivo. Čím dál častěji. Někdy i dopoledne. Táta jeho chození na pivo nesnášel už od mládí a byl přesvědčen, že tím oslabuje i svou sportovní kariéru. Kostovo manželství se poprvé ocitlo ve vážné krizi. Byla to právě obdivuhodná trpělivost a velkorysost jeho ženy, která ho přinutila zabojovat o vlastní život. Ten boj mohl jejich vztah zničit, nebo upevnit. V listopadu oslaví stříbrnou svatbu.

V bílých zdech léčebny, zklidněný, posílený po dlouhé pouti v beznaději, pocítil znovu radost. Vzpomínky, ve kterých se ohlédl za životem, mu připomněly to, co říká dnes svým svěřencům: „Brankář má být upravený, hezký chlap.“ Prokázal velkou vůli. Dny, kdy se nedotknul alkoholu, už nepočítá ani na týdny, ani na měsíce, ale na roky. A počítat musí až do smrti. Tahle nemoc stále číhá na svou šanci. Když se mu narodily děti, byl mladý a nezralý. Ani nevěděl, jak se k dětem chovat. Sice se radoval, cítil ten nádherný moment, ale podstatu vlastně nechápal. Ačkoliv byl vlídným otcem, citově dětství dcery i syna prošvihl. Zůstal jim hodně dlužen. To vše jako by splácel dnes svým svěřencům. Dává jim ze sebe mnohem víc než brankářské zkušenosti. Investuje do nich lásku i cit, pozoruje, jak z nich rostou chlapi. Rozumí složitým povahám a ví, že může hodně nabídnout. Na každém kroku potkává „své“ brankáře, minulé i současné. Jeden z nich neměl před třemi lety na rohlíky, a dneska chytal proti Lyonu. To je fotbal. Obloukem svého osudu se znovu ocitá v Dukle. Těší se na každý den, na každý trénink se svými kluky, učí se rusky, protože trénuje reprezentační gólmany Kazachstánu. Vychytal si druhý život. Když mu bylo dvaadvacet let, dostal úžasnou nabídku od Leverkusenu. V té době mu vycházelo, na co sáhl. Chytil by snad i blesk z nebe. Jenže žil v komunismu, musel by emigrovat. Nechtěl opustit rodiče. Táta ho bohužel opustil dřív, než Petr zpřetrhal popruhy své závislosti. Je ale přesvědčený, že ho v nebi obdivuje. I když možná říká: „Peti, ani jsem nevěřil, že to dokážeš.“ Kostá si ale věří. Jeho hlavou už probíhá úplně jiné fotbalové utkání. Na hřišti Benfiky Lisabon hraje Dukla o postup do semifinále Poháru vítězů pohárů. Favorit je jasný. V hledišti burcuje Benfiku sto dvacet tisíc diváků. Dukla však odolává. Kostá v brance neslyší nic, nevnímá nic. V závěru utkání je portugalští hráči doslova zalehnou ve vápně. Kostá je jako v transu. Chytá jeden míč za druhým, padá, vstává, skáče, lítá od tyče k tyči. Nic si z toho zápasu nepamatuje. Ale je jako mág, který svou branku proti soupeři zaklel a uzavřel. Když rozhodčí zapískal konec zápasu, nastalo úplně ticho. Oněmělo sto dvacet tisíc mrtvých duší. Jen na hřišti se radovalo jedenáct bláznů a mezi nimi jejich hrdina – brankář Petr Kostelník.

Uschované stíny

Nadi Konvalinkové

Když jako šílená, panovačná matka vstoupí na jeviště Divadla v Řeznické a dožene svého syna na pokraj zdravého rozumu, ještě stále se diváci smějí. Hraje se přece crazy komedie s Naďou Konvalinkovou v hlavní roli. Když její postava končí v závěru hry v péči svého syna, kterého téměř zničila, dozvídají se od ní otřesný obrázek její matky. Snad opravdu netuší, že líčí autoportrét. Nakonec totiž zcela bezelstně, beze stopy sebepoznání, spokojeně pronese: „Máš velké štěstí, že jsi takovou matku neměl.“ Smích? Ano. Ale Naďa přidává něco navíc. Něco, před čím není úniku. Co nikdy neskončí. Co se stalo v nekonečném řetězci složitých vztahů rodičů a dětí a co je naší celoživotní zátěží.

Maminka byla krásná. Slovanský typ, ale pěkná, štíhlá, měla nádherné nohy, obrovské oči a plné rty. Krásné zuby, než o ně ve třiceti letech přišla. Byla smolařka a sama sebe dost ničila. Hodně kouřila, žila ve stresu a její srdce brzy onemocnělo.

Bylo jí osmnáct, když potkala tatínka. Byl ředitelem v univerzitní knihovně, o deset let starší, byl zvyklý žít si jen po svém a maminka vlastně také. Ale zamilovali se do sebe, v případě mámy šlo svým způsobem i o útěk z domova, protože dědeček byl despota a pijan a společně s ním bydleli s bráchou a babičkou v jedné garsonce. Mamince bylo devatenáct, když se jí Naďa narodila. Do deseti let měla krásné dětství. Milující rodiče a babičky. Hodně jim pomáhaly, snad až moc. Dělalý za rodiče všechno. Uklízely, nakupovaly, hlídaly děti. Možná kdyby se rodiče museli víc o rodinu starat, tak snadno by ji nezničili. Přes všechny hrůzy, které s nimi Naďa zažila, byla vždy přesvědčená, že kdyby ustáli své krize, zůstali spolu, žili by život šťastnější. Byli ale oba sobečtí a temperamentní. Ani jeden z nich neměl po rozvodu hezký život.

Do těch deseti let žili v Bartolomějské ulici. Pak se přestěhovali. Má fotografii, jak se z balkonu toho bytu dívá na ulici. Snažila se z ní stále dostat zpátky, do jistoty a radosti. Průchozí hala, z ní se šlo

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Příběhy z tribuny.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.